

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 20 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

«ΤΗΙ ΑΡΩΓΗΙ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ»

πεπεισμένοι ότι η σιγητότητα και η υπόληψη, ως σήμερον απολαμβάνει η Τράπεζα, δεν θέλει μειωθεί έφ' όσον ποιούμεθα σώφρονα χροΐσιν των δικαιωμάτων και εύλαβώς τηρούμεν τας υποχρεώσεις, ών το Κρίτος ενεπιστεύθη ήμΐν την ενίσκισιν και διαχείρισιν, προς αντίληψιν και εξυπηρέτησιν των δημοσίων και κοινωνικών οικονομικών συμφερόντων και άναγκών».

Είπε ο έπίλογος τής εισαγωγίσεως του άπολογισμού του 1902 τον όποιον επέβαλε προς την Γεν. Συνέλευσιν των μετόχων τής Έθν. Τραπεζής ο δικαίτησ αΐτης κ. Στέφ. Στρέϊτ.

Αόγια πολλά ο κ. Στρέϊτ δεν είπε. Παρέταξεν άριθμούς μόνον, εύγλωττοίτους άριθμούς, κατέστρωσε σχέδια εύθυμότες κ' εύεργετικότερες δράσεως διά την χώραν μας του πρώτου πιστωτικού μας ιδρύματος, το όποιον επαξίως διευθύνει, και κατέληξεν εις τά λόγια τά σεινά και τά σόφρονα, τά όποια άνωτέρω παραθέσαμεν.

Και ή κοινωνία ή Έλληνική, ή σύναλλασσομένη μετά τής Τραπεζής και ο κόσμος ο έμπορικός, ο επαναλαμβανόμενος επ' αΐτις και ή Βιομηχανία μας, ή άνταύσια δυνάμεις από την πολύτιμον προστασίαν της, και ή Γεωργία μας, ή ενετεινίζουσα προς αυτήν ως προς

φάρον σωτηρίας, τα έχειροκρότησε τά λόγια αυτά ως ειλικρινέστατα.

Διότι κανείς δεν ήμπορεί να το άρνηθΐ ότι το πρώτον πιστωτικόν ίδρυμα τής χώρας μας επί των ήμερών του κ. Στρέϊτ άνύλθεν εις περιωπΐν Έθνικού κυριολεκτικώς ιδρύματος, αγόμενον από επιτυχίας εις επιτυχίαν και φροντίζον όχι πώς ναύξανη τά κέρδη των μετόχων του—όπως άλλα δυστυχώς πιστωτικά ιδρύματα—άλλά πώς να δροΐ εύεργετικώς, ενθαρρύνων κάθε τιμίαν, κάθε γενναίαν και κάθε πατριωτικήν επιχειρήσιν, άδιαφοροΐν δε καθολοκληρίαν άν κερδίση όλίγα ή πολλά, ή και άν δεν κερδίση τίποτε έξ αΐτις.

Η Έθνική Τράπεζα εν τω προσώπω του κ. Στρέϊτ εΐρθηκε τον άνθρωπόν της. Το Έθνος μόνον, βλέπετε, δεν εύτύχησε να εύρη άκόμη τον Στρέϊτ του και δι' αυτό οί προϋπολογισμοί του κάθε χρόνον παρουσιάζονται ως καρικατούρες των άπολογισμών τής Έθν. Τραπεζής, των ειλικρινεστάτων και των πράγματι Έθνικών.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΥΝΤΑΙ

αί εφημερίδες ότι τά κάρβουνα του τροχιδορύμου μετέβαλαν την καθαράν Δευτέραν όλους τους επίβάτας εις μασκάριδες.

Είμεθα εις θέσιν να πληροφορησώμεν τους συναδέλφους ότι αυτό όρειλτα εις τον κυριότερον μέτοχον τής Έλληνοβραϊκής εταιρίας κ. Πεσματζόγλου, ο όποιος επίτηδες διαλέγει τέτοια παληοκάρβουνα για να εκδικηθΐ τους Αθηναίους που τον έμουντζουρώσαν κατά τας τελευταίας εκλογάς.

Υπάρχει και άλλη εκδοσις, άπίθανος όμως, κατά την όποιαν ο μέγας εύεργέτης των Αθηνών και των περιχώρων μουντζουρώνει τους επιβάτας του Τράμ δια να δώση συντρόφους στον περιήρημον άράπη του.

Εν τούτοις, ετι δήποτε και άν συμβαίνει, ήμπορεί, ορνοόμεν, το Υπουργείον—άν εύκαιρό—να διατάξη το άτμηλάτον αυτό μουντζουρωτήριο να λάξη τά κάρβουνά του ή να τάπαγορεύση να κενύζη πειά.

Η ΑΙΓΙΝΑ

πρώτη ίκανοποίησε τον κ. Δηλιγιάννην, εκλέξιστα βουλευτήν της τόν Κυβερνητικόν υπ' όψηριον.

Αμφιβολία δεν υπήρχε περι τής επιτυχίας του, διότι άλλως δεν θα υπήρχε και κανένας λόγος να κυρωθΐ, ως παράνομος, ή προηγουμένη εκλογή.

Τά συγχαρητήριά μας, τά ειλικρινέστατα εις τον κ. Δηλιγιάννην, και τά συλλυπητήριά μας εις τον κ. Ζαΐμην ο όποιος εξάπέστειλε τά τέσσαρα πρωτοπαλληκάρια του κόμματός του στην Αίγινα για να φάνε τον δυστυχή το Βενιζέλο και να στείλουν τά σαιδρότατα τηλεγραφήματα προς τας αρχάς δια τας διΐθεν (!!!) επευβάσεις των Κορδοικών.

Ο νέος βουλευτής Αίγινης πρέπει να εύγνων μονΐ την άριστην τετρανδρίαν των κ. κ. Τοπάλη, Στυμφαλιάδη, Σιγάλα και Γιαννακοπούλου, διότι άν δεν εξεστράτευαν αυτοί στην Αίγινα για να τον πολεμήσουν δεν θα έπαιρνε την εκλογήν με 260 ψήφους. Από έξΐντα πάντα του δώσε ο κανένας. Οί άθεόφοβοι!

ΑΔΙΚΩΤΑΤΗ

ή επίθεσις τής «Έστίας» κατά τής «Κριτικής», την όποιαν χαρακτηρίζει ως άστειοτάτην κλίκαν κριτικήν άναξίαν και γέλωτος άκόμη.

Η «Έστία» πιθανόν να μη συμφωνΐ εις όσα δημοσιεύει ή «Κριτική» από τελευταίον τεύχος της: περι του κ. Διευθυντού του Ωδείου, όπως εν μέρος δεν συμφωνούμεν και μεΐς. Άλλά αυτό δεν δικαιολογεί καθόλου την άγρίαν επίθεσιν κατά περιοδικού τής περιωπής τής «Κριτικής» ή όποια έως τώρα μόνον δείγματα εύσυνειδήτου εργασίας και άντιφωκαϊκής ειλικρινείας μας έδωκεν, όχι δε καν άπομιας χλευασμών και επιθέσεων.

Ενα κριτικόν άρθρον του κ. Γ. Αξιώτη περι των έργων του κ. Αραμπα, δημοσιεύθη στο προηγούμενον τεύχος, ή σοφή μελέτη του κ. Παλαμά «Η Κριτική και ο Σολωμός» και τόσα άλλα εύσυνειδήτα και θαυραλέα άρθρα, τά όποια έκδόθησαν τας σελίδας της, εμπνέουν, εις ήμας τουλάχιστον τους ταπεινούς, τον σεβασμόν, άπό παρόμοια άρθρα δεν εύτυχήσαμεν άκόμη να διαβάσωμεν εις τας εφημερίδας μας, εις τας στήλας των όποιων ή κριτική καθημερινώς έκτροχιάζεται, όπως και τά βιβλία του τροχιδορύμου.

Τό επαναλαμβάνόμεν και πάλιν. Δεν συμφωνούμεν με όσα κατά του κ. Νάζου γράφονται, άν και γράφονται από ειδικόν, καθώς φαίνεται. Δεν μεΐς επιτρέπεται όμως και να μελάσωμεν όταν βλέπωμεν τον συγγραφέα του «άστειοτάτου», κατά την

Έδελ. (Ως άνω, παρακαλούσα αυτόν με φωνήν δικαιοδομένην από δάκρυα). Πες μου ναι... κρυφά... κανείς δεν θα το μάθω... μονάχα εγώ εν τή συνειδήσει μου θα είμαι πολύ εύτυχής... Ήδη έγνωρίζεις πόσες νύκτας έχω να κοιμηθώ! Τήν ήμέραν κρατούμαι διότι έχω συντροφιά... άλλά την νύκτα! (Με θλιβεράν άγωνίαν). Α νύκτα!... Τά: περνώ όλα κλειούσα και σφιγγω το προσκέφαλον εις το στόμα μου δυνατά διότι δεν θέλω να με ακούσουν... (άνκλουμένη εις λυγμούς). Α Έδμόνδε! Έλεος... σε παρακαλώ! κρυφά...

Έδμ. (Με άπορηστικότητά). Ήθελίνα, σε άγαπώ.
Έδελ. Διακρίπουντα αυτόν μετά πάθος, ως άνω). Ναι, το ήξεύρω και ένν άρραβόλλω κήποτε, ένν δεν σου έδειξα πέντοτα την έμπιστοσύνην την όποιαν σου ήρείλον, σου ζήτησ' αγαπώμεν...

Έδμ. Ζητών να την ήσυχάζη όχι με πολλήν τρυφερότητα). Α, μήν κλαΐς, φαίνεται σαν παιδί...

Έδελ. (Προσπαθούσα να μειδιάση μεταξΐ των δακρύων). Ναι έχω δάκρυα. Είμαι παιδί. Να μειδιά. Είμαι εύχρηστημένος (Με περιπέθειαν) πόσον σ' άγαπώ Έδμόνδε! Κόττα, μειδιά. λοιπόν... λοιπόν... Έλεγεσ... ότι με άγαπάς (με άγωνίαν άλλά και πεσοίθησιν περιμένουσα άπάντησιν του).

Έδμ. (Μετά σιωπηλίαν σκέψιν. Προσπαθών να κέρμη την φωνήν του ζωηρά). Ναι, ότι σε άγαπώ, άλλ' ότι εκείνο το όποιον ζητείς είναι άδύνατον.

Έδελ. (Ανακίρνωτα και όπισθοδρομούσα) Είνα αδύνατον; (τρέμουσα. Νομίζουσα ότι δεν άντελήθη καλώς!) Τι είπες;

Έδμ. (Ψυχρός και ήρεμος). Το είπα και το επαναλαμβάνω... είναι αδύνατον... ένν είχα μίαν κοινωνικήν θέσιν εξηραλισμένην... τότε ναι... εύχρηστος, μάλιστα χωρίς άμφιβολίαν, καιτοι, ως ύμνήσωμεν καθαρά, το γνωρίζεις, άκριβώς να σε νυμφευθώ ποτέ δεν σου το ύπεσχόμην...

Έδελ. (Συγερών θυμαλωμένη και τρέμουσα). Ω Έδμόνδε, άλλά σ' πάντοτε μου έδιδες έλπίδα...

Έδμ. (Ως άνω, τονίζων την άκόλουθον φράσιν). Άλλά ύπόσχουσιν ποτέ... Εν τούτοις, σου λέγω ότι σε άγαπώ πολύ και μακάρι... Άλλά να ένωθώμεν, όπως σ' λέγεις, κρυφά...

Έδελ. (Άγωνιάδης, ελπίζουσα άκόμη) Ναι, ναι.
Έδμ. (Μειδιών). Άλλά, άγάπη μου, αυτά τά πράγματα δεν γίνονται, μονάχα στα μυθιστορήματα τά γράφουν.

Έδελ. Και όμως...

Έδμ. Έπειτα τί έννοείσ κρυφόν γάμον; Γάμον εις Έκκλησίαν;

Έδελ. (Ως άνω). Ναι, τουλάχιστον εις Έκκλησίαν, τουλάχιστον μπροστά εις τον Θεόν.

Έδμ. (Ως άνω). Ω! μπροστά εις τον Θεόν! Λόγια εινα αυτά... (Διακοπή) και έπειτα το γνωρίζεις αυτό, ότι του έκκλησιαστικού μόνον γάμου δεν γίνονται δεσμοί (κυ-

ριευθείς από μίαν ιδέαν). Αλήθεια... εις την έκκλησίαν μόνον... για να σ' εύχαριστήσω

Έδελ. (Μετά χαράς). Αχ!

Έδμ. (Αμίσησ μεταβάλλον σκεψιν). Άλλ' όχι, και τί: σου το επαναλαμβάνω: είναι αδύνατον.

Έδελ. (Θλιβερώς). Έδμόνδε...

Έδμ. (Με πολλήν σοβαρότητα). Άγαπητή μου Έδελίνα, λυπούμαι πολύ, άλλά... Και έπειτα είμαι δίκαιος, τίμιος... Κρυφά... Δεν μου ήρέσουν τά κρυφά έμά...

Έδελ. (Με φωνήν άπαλήν). Και όμως σ' με έπειτες να έρχομαι εδω κρυφά...

Έδμ. (Απαθής). Έστω, άλλά τότε δεν έτιεπέτομη... Ήμουν τρελλός... Έκανα κακά. Ήτωσ... Και έπειτα αυτό το έκανα για το καλό σου, διότι ένν έδλεπόμθα εις τον δρόμον...

Έδελ. (Ζωηρότερα άλλα πάντοτε ταπεινώσ). Άλλ' όμως με κάνεις να έρχομαι εδω πάντοτε... (με πικρίαν και εironείαν). Και τώρα δεν είσαι πλέον τρελλός...

Έδμ. (Μετά μικρην διακοπήν. Με φωνήν χαμηλήν, χωρίς να την κωλύη). Λοιπόν, ένν δεν θέλεις πλέον να έλθης...

Έδελ. (Εκπληκτος, με κραυγήν βαθείας άγωνίας) Έδμόνδε!... Καλά το έλεγα εγώ! (Έπίκειται επί τινος καθήκματος άναλυομένη εις άτελείωτον θρήνον).

(άκολουθεί)

